

JUSTITSMINISTERIET

Dato: 20. december 2024
Kontor: Nordatlantkontoret
Sagsbeh: Ditte Refsgaard
Sagsnr.: 2023-490-0411
Dok.: 3326824

UDKAST

**Forslag
til
Lov om ændring af kriminallov for Grønland
(Forhøjelse af maksimum for tidsbestemt anstaltsanbringelse)**

§ 1

I kriminallov for Grønland, jf. lovbekendtgørelse nr. 1187 af 18. september 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 147, stk. 1, ændres »10 år« til: »16 år«.
2. I § 147 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. En gerningsmand under 18 år må ikke dømmes til anbringelse i anstalt i mere end 10 år.«
Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.
3. I § 147, stk. 3, der bliver stk. 4, ændres »Stk. 2« til: »Stk. 3«.

§ 2

Loven træder i kraft den [...].

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

- 1. Indledning**
- 2. Maksimum for tidsbestemt anstaltsanbringelse**
 - 2.1. Gældende ret**
 - 2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning**
- 3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige**
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.**
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne**
- 6. Klima- og miljømæssige konsekvenser**
- 7. Forholdet til EU-retten**
- 8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.**
- 9. Sammenfattende skema**

1. Indledning

Regeringen ønsker et tæt og løsningsorienteret samarbejde med Grønland. Derfor arbejder regeringen for, at standarden på bl.a. danske ansvarsområder i Grønland følger standarden i Danmark – med respekt for de særlige forhold og forskelle, der er mellem landene.

Som led i dette arbejde har Justitsministeriet efter ønske fra Naalakkersuisut udarbejdet dette lovforslag om at forhøje kriminallovens maksimum for tidsbestemt anstaltsanbringelse fra 10 år til 16 år, når der er tale om de alvorligste tilfælde af navnlig personfarlige forbrydelser.

Forslaget giver mulighed for, at domstolene i de helt alvorligste tilfælde, hvor en person findes skyldig i de groveste forbrydelsestyper, navnlig drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, trusler af den i § 98 nævnte art, voldtægt eller anden alvorlig seksualforbrydelse eller brandstiftelse eller i forsøg på en af de nævnte forbrydelser, kan differentiere yderligere i udmålingen af en tidsbestemt anstaltsanbringelse, end domstolene finder grundlag for i dag, hvor maksimum for en tidsbestemt anstaltsanbringelse er 10 år.

Der er imidlertid ikke i øvrigt tilsigtet nogen forhøjelse af foranstaltningsniveauet, og det er således med forslaget forudsat, at det foranstaltningsniveau, der i øvrigt anvendes ved domstolene i dag, videreføres uændret.

2. Forhøjelse af maksimum for tidsbestemt anstaltsanbringelse

2.1. Gældende ret

Den gældende kriminallov bygger på Den Grønlandske Retsvæsenkommissionens betænkning nr. 1442/2004 om det grønlandske retsvæsen. En markant forskel mellem kriminalloven og den danske straffelovgivning er kriminallovens anvendelse af begrebet »foranstaltninger« i stedet for begrebet »straffe«. Den principielle baggrund for denne forskel i ordvalg er efter Retsvæsenkommissionens opfattelse, at man i Grønland i højere grad har lagt vægt på at se fremad og forebygge fremtidig kriminalitet, herunder ved resocialisering af den kriminelle, end at anlægge en bagudskuende (repressiv) holdning til den kriminelle handling. Der henvises til Retsvæsenkommissionens betænkning, bind I, side 121 f.

Den gældende kriminallov blev vedtaget i 2008 og trådte i kraft den 1. januar 2010. Et centralt element i kriminalloven i forhold til den tidligere kriminallov fra 1954 var en nyordning af foranstaltningsystemet.

Kriminelle kan efter kriminalloven pålægges en række foranstaltninger, der kan indplaceres efter strengthed på en såkaldt sanktionsstige, jf. kriminallovens § 119: Advarsel, bøde, betinget dom med fastsat foranstaltnings Tid, dom til tilsyn, dom til samfundstjeneste, dom til anstalt og tilsyn, dom til anbringelse i anstalt og forvaring. Foranstaltningerne advarsel, betinget dom med fastsat foranstaltnings Tid, dom til samfundstjeneste og dom til anstalt og tilsyn var nye foranstaltninger i forhold til kriminalloven fra 1954.

Over for unge lovovertrædere kan der som alternativ til de almindelige foranstaltninger på sanktionsstigen anvendes dom til særlige hjælpeforanstaltninger, og over for psykisk syge eller mentalt retarderede kan der anvendes dom til anbringelse på hospital eller anden institution eller dom til behandling.

Det er med kriminalloven forudsat, at der ved domstolenes valg af foranstaltning på sanktionsstigen tages udgangspunkt i kriminalitetens grovhed

m.v., og at der på alle trin kan tilbydes behandling til den dømte, jf. Folketingstidende 2007-08 (2. samling), tillæg A, side 1620. Retten skal i den enkelte kriminalsag vurdere, hvilken foranstaltningstype der som udgangspunkt svarer til den begåede kriminalitet, og herunder vurdere, hvor langt op eller ned ad sanktionsstigen det foreliggende tilfælde skal placeres, jf. Folketingstidende 2007-08 (2. samling), tillæg A, side 1631. Ved denne grovhedsvurdering skal der ikke fokuseres isoleret på det aktuelle kriminelle forhold, men foretages en samlet vurdering, hvori også kan indgå hensyn som alder, motiv, og om der foreligger førstegangs- eller gentagelseskriminalitet. Skærpende omstændigheder, f.eks. tidligere lignende kriminalitet, kan medføre, at der anvendes en trindhøjere foranstaltning end ellers. Omvendt med formildende omstændigheder, f.eks. ung alder. Et konkret resocialiseringsbehov kan desuden medføre, at der anvendes en trinlavere foranstaltning.

Det følger af kriminallovens § 121, stk. 1, at der ved valget og udmålingen af foranstaltning skal tages hensyn til 1) lovovertrædelsens grovhed, herunder samfundets interesse i at modvirke handlinger af den pågældende art, og 2) gerningsmandens personlige forhold, herunder hvad der skønnes nødvendigt for at afholde den pågældende fra yderligere lovovertrædelser. Det første led betegnes gerningsprincippet og det andet princip gerningsmandsprincippet.

Bestemmelsen indebærer ifølge forarbejderne, at rettens afgørelse om valg og udmåling af foranstaltning skal bero på en ligelig hensyntagen dels til grovheden af den begåede kriminalitet, dels til gerningsmandens personlige forhold, jf. Folketingstidende 2007-08 (2. samling), tillæg A, side 1668. I forhold til den tidligere kriminallov fra 1954 er hensynet til gerningsmandens personlige forhold nedtonet og nu ligestillet med hensynet til lovovertrædelsens grovhed.

Det følger af kriminallovens § 147, stk. 1, at tiden for anbringelse i anstalt ikke kan overstige 10 år, hvilket også var tilfældet efter den tidligere gældende kriminallov.

Det fremgår af forarbejderne, at Den Grønlandske Retsvæsenkommission overvejede, om der var grundlag for at forhøje maksimum for tidsbestemt anstaltsanbringelse, jf. betænkning nr. 1442/2004, bind III, side 920. Efter den dagældende praksis idømtes der sjældent tidsbestemt anstaltsanbringelse i mere end 5 år. Hertil kom, at muligheden for at idømme tidsbestemt

anstaltsanbringelse af lovovertrædere, der kan karakteriseres som særligt farlige, blev foreslået opretholdt. Kommissionen fandt på den baggrund ikke grundlag for at foreslå ændringer af 10-årsgrænsen for tidsbestemt anstaltsanbringelse.

Det følger af kriminallovens § 161, at forvaring på ubestemt tid kan anvendes, hvis 1) gerningsmanden findes skyldig i drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, trusler af den i § 98 nævnte art, voldtægt eller anden alvorlig seksualforbrydelse eller brandstiftelse eller i forsøg på en af de nævnte forbrydelser, 2) det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om den pågældende, herunder navnlig om tidligere kriminalitet, må antages, at den pågældende frembyder nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og 3) anvendelse af forvaring er nødvendig for at forebygge denne fare.

Det fremgår af forarbejderne, at Den Grønlandske Retsvæsenkommission overvejede, om der var grundlag for at ændre de dagældende betingelser for tidsbestemt anbringelse, men at kommissionen efter grundige overvejelser af en række mulige ændringer fandt, at de gældende betingelser burde opretholdes, jf. betænkning nr. 1442/2004, bind III, side 841 ff.

2.2. Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Da Den Grønlandske Retsvæsenkommission udarbejdede sin betænkning, var anstaltsanbringelse i 5 år en almindelig sanktion for manddrab, jf. betænkning nr. 1442/2004, bind III, side 919.

Med kriminalloven var der ikke tilsigtet nogen skærpelse af sanktionsniveauet, jf. Folketingstidende 2007-08 (2. samling), tillæg A, side 1633.

Efterfølgende har der ikke desto mindre været en udvikling i retspraksis i skærpende retning. Den almindelige sanktion for manddrab er således først blev forhøjet til anstaltsanbringelse i 6 år og senest ved en dom afsagt af Grønlands Landsrets den 12. april 2022 (sag. nr. K 021/22) forhøjet til anstaltsanbringelse i 7 år. Det fremgår således af landsrettens udtalelse, at drab må karakteriseres som en af de groveste overtrædelser af kriminalloven, der kan begås, og at landsretten derfor – og under hensyn til de generelle skærper af foranstaltningsniveauerne, der de senere år er gennemført efter et udtrykkeligt politisk ønske, sammenholdt med, at tiden for anbringelse i an-

stalt ikke kan overstige 10 år – finder, at drab som udgangspunkt bør foranstaltes med anstaltsanbringelse i 7 år.

At den almindelige sanktion for manddrab er 7 år, skal forstås på den måde, at sanktionsfastsættelsen ved manddrab sker med et udgangspunkt i en anstaltsanbringelse i 7 år, men at sanktionen kan fastsættes både lavere og højere på sanktionsstigen afhængig af sagens konkrete skærpende og formildende omstændigheder.

Som eksempel kan nævnes, at i den nævnte dom fra Grønlands Landsret blev sanktionen konkret fastsat til anstaltsanbringelse i 9 år, idet landsretten i skærpende retning lagde vægt på, at der var tale om et umotiveret drab på et barn, begået ved særdeles farlig og grov vold og ved drukning, at der var tale om drab på en person, som for tiltalte var tilfældig, og at drabet skete på et offentligt område ved et boligkvarter, hvor man burde kunne færdes trygt om aftenen.

Ved lov nr. 572 af 10. maj 2022, der trådte i kraft den 1. juli 2022, blev der indsat et nyt stk. 3 i kriminallovens § 77 om voldtægt, hvorefter der ved fastsættelse af foranstaltning skal lægges vægt på den særlige krænkelse, der er forbundet med lovovertrædelsen, når den er begået mod en person under 18 år.

Det fremgår af forarbejderne, at det med ændringen forudsattes, at der generelt skete en forhøjelse af foranstaltningsniveauet med 50 pct. for voldtægt af personer under 18 år efter det dagældende § 77, stk. 1 (voldtægt ved vold eller trussel om vold, ved udnyttelse af hjælpeløs tilstand eller situation eller ved seksuelt forhold til barn under 12 år). Derimod havde ændringen ikke til formål at forhøje foranstaltningsniveauet for overtrædelse af kriminallovens § 77, stk. 2 (voldtægt ved anden ulovlig tvang). Der henvises til Folketingstidende 2021-22, tillæg A, L 126 som fremsat, side 125.

Ved lov nr. 414 af 25. april 2023, der trådte i kraft den 1. juli 2023, blev kriminallovens § 77, stk. 1, ændret til en samtykkebaseret voldtægtsbestemmelse, mens kriminaliseringen af voldtægt ved seksuelt forhold til barn under 12 år blev videreført som § 77, stk. 2.

Det fremgår af forarbejderne, at den nye samtykkebaserede voldtægtsbestemmelse og den videreførte bestemmelse om voldtægt ved seksuelt forhold til barn under 12 år videreførte det på det tidspunkt eksisterende foran-

staltningsniveau for voldtægt uændret. Det videreførte foranstaltningsniveau inkluderede den forhøjelse af foranstaltningsniveauet for visse typer af voldtægt af personer under 18 år, der som nævnt var blevet gennemført året før. Der henvises til Folketingstidende 2022-23 (2. samling), tillæg A, L 49 som fremsat, side 33.

Naalakkersuisut har udtrykt ønske om forhøjelse af kriminallovens maksimum for tidsbestemt anstaltsanbringelse fra 10 år til 16 år for de alvorligste forbrydelser. Naalakkersuisut har tilkendegivet, at der ikke ønskes et generelt løft i foranstaltningsniveauet eller indført foranstaltningsrammer i de enkelte forbrydelser. Der er imidlertid et ønske om at give mulighed for ved de helt alvorligste forbrydelser at idømme en foranstaltning på mere end 10 år, herunder også med mulighed for, at der herved kan være tilfælde, hvor man vil vælge en tidsbestemt foranstaltning som alternativ til den tidsbestemte forvaringsdom.

Justitsministeriet vil gerne imødekomme Naalakkersuisuts ønske. Ministeriet noterer sig endvidere, at der, efter at Den Grønlandske Retsvæsenkommission afsluttede sit arbejde for mere end 20 år siden, har været en gradvis udvikling i retspraksis, som har ført til et højere foranstaltningsniveau for visse alvorlige forbrydelser, end da Retsvæsenkommissionen anbefalede at videreføre det dagældende maksimum for tidsbestemt anstaltsanbringelse på 10 år. Dertil kommer, at foranstaltningsniveauet for visse typer af voldtægt af personer under 18 år blev forhøjet med 50 pct. ved en lovændring i 2022.

På den baggrund foreslås det at forhøje kriminallovens maksimum for tidsbestemt anstaltsanbringelse fra 10 år til 16 år.

Justitsministeriet har overvejet, om forhøjelsen i loven burde begrænses til bestemte forbrydelser, sådan at der kun for disse forbrydelsers vedkommende blev mulighed for at idømme en anstaltsanbringelse i mere end 10 år.

Justitsministeriet finder imidlertid, at det vil komplicere kriminallovens foranstaltningssystem unødigt at fastsætte to forskellige maksima for anstaltsanbringelse afhængig af forbrydelsens art. Det ville også kunne opfattes som en delvis indførelse af foranstaltningsrammer, hvilket Justitsministeriet ikke finder behov for. Justitsministeriet har også lagt vægt på, at det med undtagelse af det strengeste trin på foranstaltningsstigen, forvaring, der

er begrænset til bestemte forbrydelser, kan enhver foranstaltning principielt anvendes ved enhver overtrædelse af kriminalloven. Efter Justitsministeriets opfattelse har dette ikke givet anledning til problemer i praksis, selv om det er åbenbart, at det ved mange mindre alvorlige overtrædelser af kriminalloven ville stride såvel mod kriminallovens § 121 om udmåling af foranstaltning som mod grundlæggende principper om proportionalitet, hvis der idømtes en lang anstaltsanbringelse, uanset at der formelt er hjemmel til det, når blot de generelle betingelser for anstaltsanbringelse i kriminallovens § 146 er opfyldt.

Justitsministeriet finder videre, at det bør fremgå af bestemmelsen, at en gerningsmand, der ikke på gerningstidspunktet var fyldt 18 år, maksimalt kan idømmes anstaltsanbringelse i 10 år. En gerningsmand under 18 år kan i det hele taget kun dømmes til anbringelse i anstalt, hvis særlige omstændigheder gør en sådan anbringelse påkrævet, jf. kriminallovens § 146, stk. 2. Når der foreligger sådanne særlige omstændigheder, bør en gerningsmand under 18 år imidlertid også efter en forhøjelse af det generelle maksimum for anstaltsanbringelse aldrig kunne idømmes en længere tidsbestemt anstaltsanbringelse end 10 år.

Med forslaget om at forhøje maksimum for en tidsbestemt anbringelse i anstalt forudsættes som udgangspunkt, at det foranstaltningsniveau, der anvendes ved domstolene i dag, i øvrigt videreføres uændret.

Det forudsættes således for det første, at overtrædelser af kriminalloven fremover vil blive sanktioneret på samme trin på sanktionsstigen som i dag, jf. dog nedenfor om tilfælde, hvor der i dag idømmes forvaring.

Det forudsættes for det andet, at forbrydelser, der i dag sanktioneres med tidsbestemt anstaltsanbringelse, som altovervejende hovedregel fremover vil blive sanktioneret med en anstaltsanbringelse af samme længde som i dag. Forslaget åbner imidlertid for, at domstolene i de helt alvorligste tilfælde af navnlig personfarlige forbrydelser, men efter omstændighederne også f.eks. grov narkokriminalitet, fly- og skibskapringer og forbrydelser med radioaktive stoffer, nukleart materiale m.v. kan differentiere yderligere i udmålingen af en tidsbestemt anstaltsanbringelse, end domstolene finder grundlag for i dag, hvor maksimum for en tidsbestemt anstaltsanbringelse er 10 år.

Det vil give mulighed for, at der ved nogle af de forbrydelser, hvor foranstaltningen i dag fastsættes til anstaltsanbringelse i f.eks. 8 eller 9 år, fremover i stedet vil kunne fastsættes en anstaltsanbringelse i 9 eller 10 år eller – helt undtagelsesvis og gradvist på sigt som led i den almindelige udvikling af retspraksis – til anstaltsanbringelse i mere end 10 år.

Det kan heller ikke udelukkes, at der i enkelte tilfælde, hvor der i dag idømmes forvaring, fremover i stedet vil kunne idømmes en lang tidsbestemt anstaltsanbringelse. Det vil dog afhænge af en samlet vurdering af den begåede kriminalitet og gerningsmandens person, om en tidsbestemt anstaltsanbringelse vil være tilstrækkelig til at forebygge, at gerningsmanden begår yderligere lovovertrædelser. Det er således en betingelse for at idømme forvaring, at gerningsmanden frembyder nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og det må forventes, at i mange af de tilfælde, hvor anvendelse af forvaring i dag er nødvendig for at forebygge denne fare, vil forvaring fortsat være nødvendig.

Der henvises til lovforslagets § 1 og bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes med betydeligt usikkerhed at medføre et øget kapacitetsbehov i Kriminalforsorgen i Grønland på ca. 8 pladser fuldt indfaset. Lovforslaget vil først medføre et øget kapacitetsbehov i kriminalforsorgen, når de dømte har afsonet i henhold til det nuværende maksimum for tidsbestemt anstaltsanbringelse, og den del af afsoningen, der kan henføres til foranstaltningsforhøjelsen, således skal afsones.

Lovforslaget forventes at medføre merudgifter på drift for kriminalforsorgen på skønnet 6,0-6,6 mio. kr. årligt (2025-pl) fuldt indfaset, som kan henføres til øget kapacitetsbehov i kriminalforsorgen i Grønland. Hertil kommer andre udgifter til eksempelvis bygningstilpasninger eller ændringer, som det ikke har været muligt at skønne over.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ikke administrative eller økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klima- og miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klima- eller miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den [*] 2024 til den [*] 2024 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

[*]

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, an- før »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, an- før »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommu- ner og regioner	Ingen	[*]
Implemente- ringskonsekven- ser for stat, kom- muner og regio- ner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen

Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klima- og miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det følger af kriminallovens § 146, at anbringelse i anstalt kan anvendes, når det er nødvendigt for at forebygge, at gerningsmanden begår yderligere overtrædelser, eller af hensyn til lovovertrædelsens grovhed. En gerningsmand under 18 år må ikke dømmes til anbringelse i anstalt, medmindre særlige omstændigheder gør anbringelse påkrævet.

Det følger af kriminallovens § 147, stk. 1, at tiden for anbringelse i anstalt fastsættes i dommen og ikke kan overstige 10 år.

Det foreslås i § 147, stk. 1, at ændre 10 år til 16 år.

Forslaget indebærer, at maksimum for tidsbegrænset anstaltsanbringelse forhøjes fra 10 år til 16 år.

Det foreslås samtidig, at en gerningsmand under 18 år ikke må idømmes anstaltsanbringelse i mere end 10 år, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, og det nye maksimum for anstaltsanbringelse på 16 år vil på den baggrund angå dømte, der på gerningstidspunktet var fyldt 18 år.

Der foreslås ingen ændringer i betingelserne for anvendelse af anstaltsanbringelse, og det forudsættes, at anstaltsanbringelse fremover vil blive anvendt i samme tilfælde som i dag, jf. dog nedenfor om tilfælde, hvor der i dag idømmes forvaring.

Det forudsættes endvidere, at forbrydelser, der i dag sanktioneres med anstaltsanbringelse, som altovervejende hovedregel fremover vil blive sanktioneret med en anstaltsanbringelse af samme længde som i dag.

Forslaget åbner imidlertid for, at domstolene i de helt alvorligste tilfælde, hvor en person findes skyldig i de groveste forbrydelsestyper, navnlig personfarlig kriminalitet, men efter omstændighederne også f.eks. grov narkokriminalitet, fly- og skibskapringer og forbrydelser med radioaktive stoffer, nukleart materiale m.v. eller i forsøg herpå, kan differentiere yderligere i udmålingen af en tidsbestemt anstaltsanbringelse, end domstolene

finder grundlag for i dag, hvor maksimum for en tidsbestemt anstaltsanbringelse er 10 år.

Det vil give mulighed for, at der ved nogle af de forbrydelser, hvor foranstaltningen i dag fastsættes til anstaltsanbringelse i f.eks. 8 eller 9 år, fremover i stedet vil kunne fastsættes en anstaltsanbringelse i 9 eller 10 år eller – helt undtagelsesvis og gradvist på sigt som led i den almindelige udvikling af retspraksis – til anstaltsanbringelse i mere end 10 år.

Det kan heller ikke udelukkes, at der i enkelte tilfælde, hvor der i dag idømmes forvaring, fremover i stedet vil kunne idømmes en lang tidsbestemt anstaltsanbringelse. Det vil dog afhænge af en samlet vurdering af den begåede kriminalitet og gerningsmandens person, om en tidsbestemt anstaltsanbringelse vil være tilstrækkelig til at forebygge, at gerningsmanden begår yderligere lovovertrædelser. Det er således en betingelse for at idømme forvaring, at gerningsmanden frembyder nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed, og det må forventes, at i mange af de tilfælde, hvor anvendelse af forvaring i dag er nødvendig for at forebygge denne fare, vil forvaring fortsat være nødvendig.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det følger af kriminallovens § 146, at anbringelse i anstalt kan anvendes, når det er nødvendigt for at forebygge, at gerningsmanden begår yderligere overtrædelser, eller af hensyn til lovovertrædelsens grovhed. En gerningsmand under 18 år må ikke dømmes til anbringelse i anstalt, medmindre særlige omstændigheder gør anbringelse påkrævet.

Det følger af kriminallovens § 147, stk. 1, at tiden for anbringelse i anstalt fastsættes i dommen og i dag ikke kan overstige 10 år. Dette maksimum foreslås imidlertid forhøjet til 16 år, jf. lovforslagets § 1, nr. 1.

Det foreslås at indsætte et nyt § 147, stk. 2, hvorefter en gerningsmand under 18 år ikke må dømmes til anbringelse i anstalt i mere end 10 år.

Forslaget indebærer, at den maksimale tidsbestemte anbringelse i anstalt for en gerningsmand under 18 år fortsat vil være 10 år, selv om det almindelige maksimum for anstaltsanbringelse forhøjes til 16 år.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Kriminallovens § 147, stk. 2, angår tilfælde, hvor en person, der er dømt til anbringelse i anstalt, under opholdet i anstalten begår en ny lovovertrædelse.

Ifølge kriminallovens § 147, stk. 3, finder stk. 2 tilsvarende anvendelse, hvis den dømte begår en ny lovovertrædelse efter at være dømt til anbringelse i anstalt, men inden anbringelse i anstalt er iværksat.

Det foreslås i § 147, stk. 3, at ændre henvisningen til stk. 2 til en henvisning til stk. 3.

Forslaget er en konsekvens af forslaget om at indsætte et nyt § 147, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, hvilket medfører, at det gældende § 147, stk. 2, bliver stk. 3.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den [...].

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I kriminallov for Grønland, jf. lov- bekendtgørelse nr. 1187 af 18. sep- tember 2023, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 147. Tiden for anbringelsen i anstalt, som ikke kan overstige 10 år, fastsættes i dommen.</p>	<p>1. I § 147, stk. 1, ændres »10 år« til »16 år«.</p>
	<p>2. I § 147 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke: »Stk. 2. En gerningsmand under 18 år må ikke dømmes til anbrin- gelse i anstalt i mere end 10 år.« Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.</p>
<p><i>Stk. 2.</i> Begår den dømte ny lo- vovertrædelse under ophold i an- stalt, fastsætter retten en samlet for- anstaltning for dette forhold og for den tidligere pådømte lovovertræ- delse, medmindre den anser den tidligere foranstaltning for tilstræk- kelig. Retten kan i stedet fastsætte en foranstaltning alene for det nye forhold.</p>	
<p><i>Stk. 3.</i> Stk. 2 finder tilsvarende anvendelse, hvis den dømte begår ny lovovertrædelse efter at være dømt til anbringelse i anstalt, men inden anbringelse i anstalt er iværk- sat.</p>	<p>2. I § 147, stk. 3, der bliver stk. 4, ændres »Stk. 2« til: »Stk. 3«.</p>